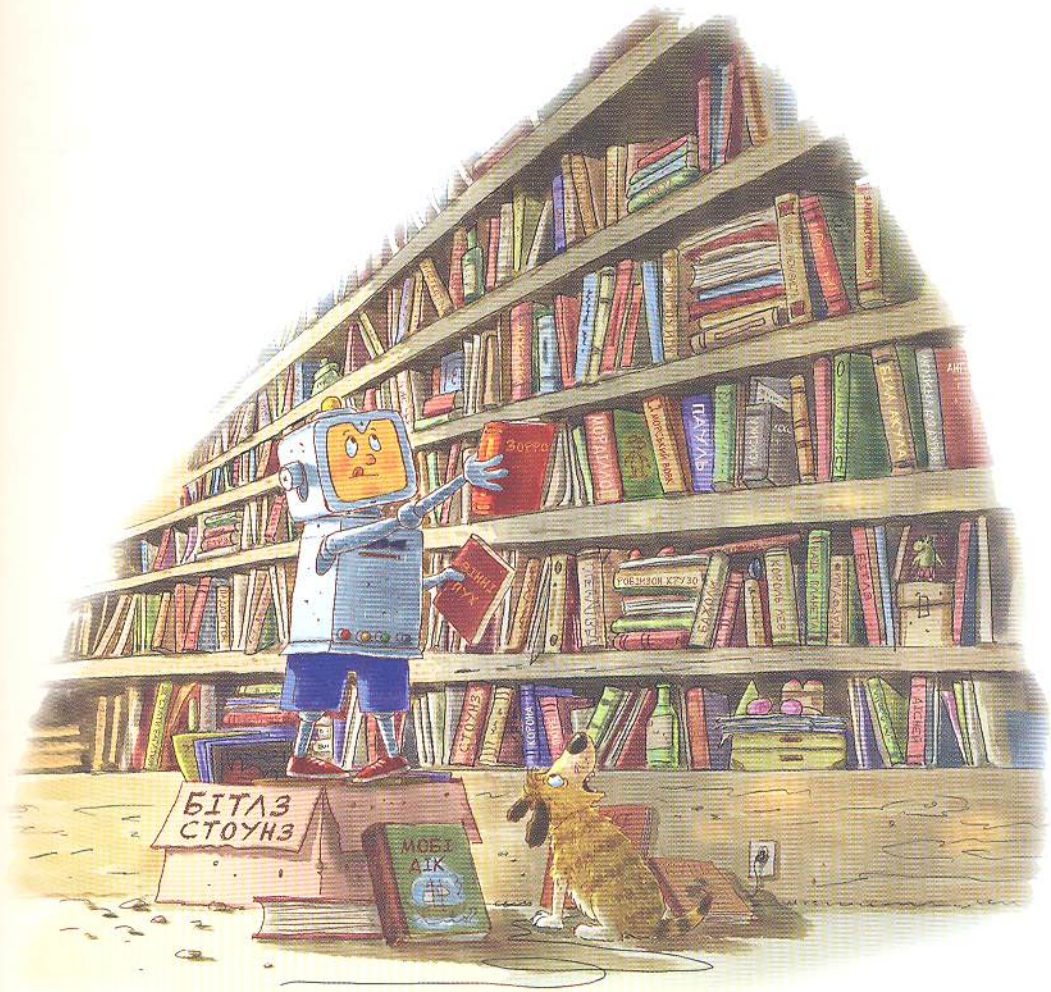
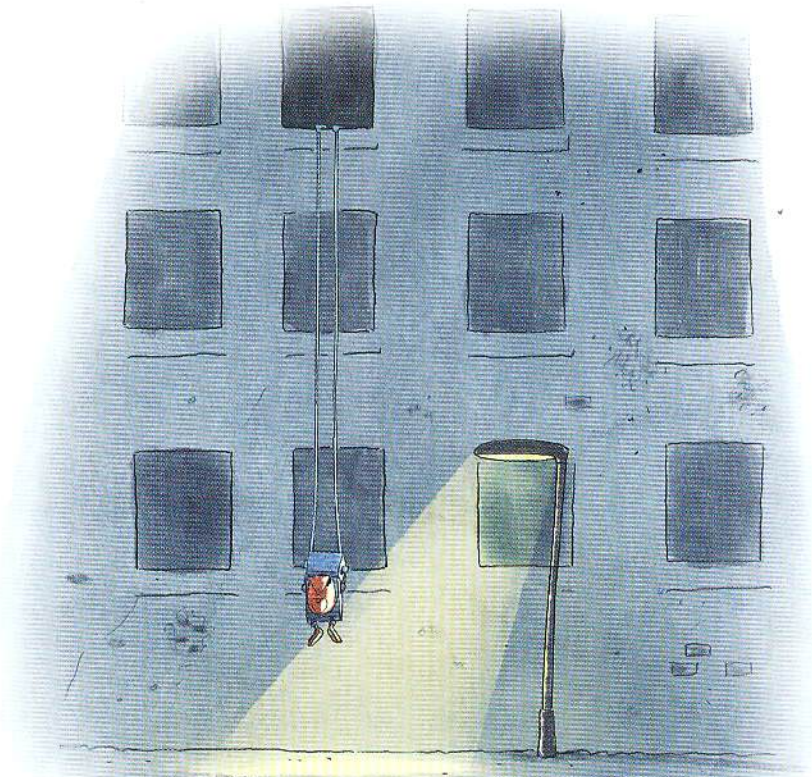

- У тебе багата уява як на работа.
— Уява надає життю більше барв.

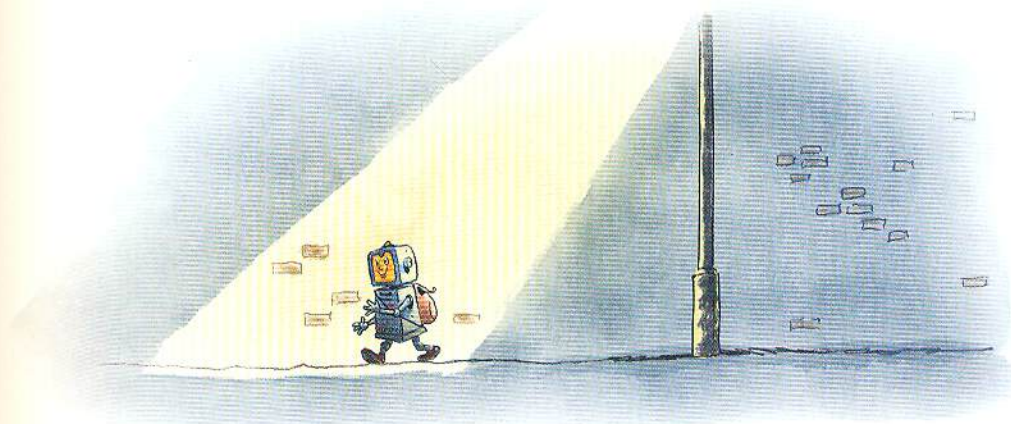

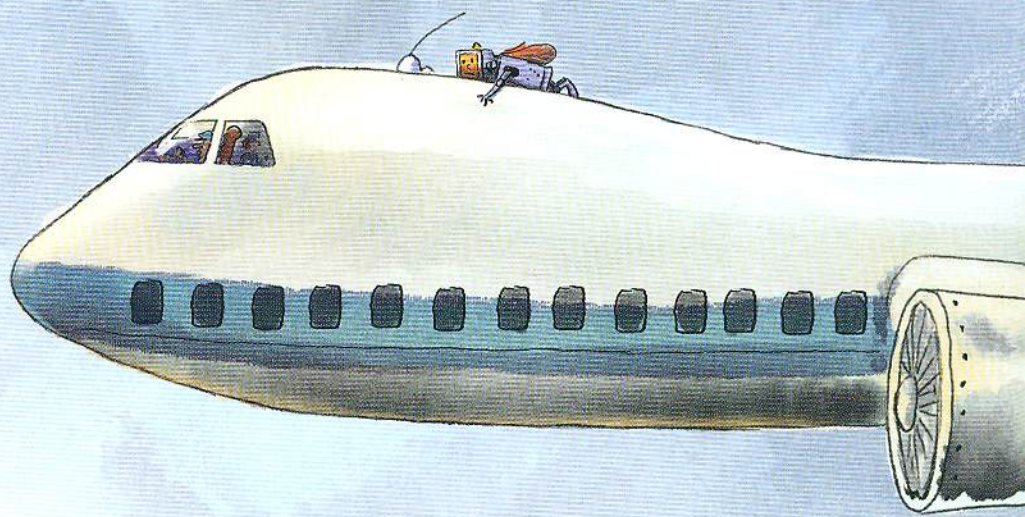
Якось уночі робот Роб-1 тихесенько відчинив вікно. Він виліз назовні та якусь хвильку висів, смикаючись, на підвіконні. Його руки довшали й довшали, він поволі спускався й спускався, аж поки опинився надворі. Щойно торкнувшись ногами твердої землі, Роб запищав із захвату. А тоді хутко дав драла. Адже знав, що його збираються незабаром продати й він муситиме тяжко працювати на хазяїна вдень і вночі. Зрештою, саме для цього винахідник Роба навчив його всього, що сам знав і вмів. Та Робові гвинтика в голові не бракувало. У нього були зовсім інші плани...

Він не хотів ставати слугою. Натомість прагнув сам зажити добре! Побачити визначні місця цього світу — ось чого він хотів. І пізнати всі дивовижі, які може подарувати життя.

Коли на заводі помітили, що 1-го номера бракує, його вже й слід загув.

Якщо бути точним, Роб тієї миті летів на пасажирському лайнері до столиці Англії — Лондона. Лондон був одним із тих місць, де він завжди мріяв побувати. Йому подобалися англійська ввічливість, англійський гумор, а найбільше — англійська попмузика. Політ був такий захопливий! Роб бачив світ з висоти й почувався вільним птахом — оце була пригода!

Після приземлення Роб поїхав у центр міста на метро, раз по раз ловлячи на собі здивовані погляди людей у вагоні. Дехто з них сміявся й, хитаючи головою, казав: «Який тільки одяг не начепить сучасна молодь, щоб привернути до себе увагу!» Нікому й на думку не спало, що цей дивак не переодягнувся роботом, а був ним насправді! Тож попутники невдовзі дали Робові спокій і повернулися до власних справ...